

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.140 van 11 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 januari 2009 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHEUSDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 30 januari 2008 bij de Belgische ambassade te Islamabad in Pakistan, een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D teneinde zijn Pakistaanse echtgenote in België te vervoegen.

1.2. Op 22 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van een visum type D. Deze beslissing, die verzoeker op 23 januari 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Eén van de echtgenoten (of één van de partners die verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België) voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in art.10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; hij/zij is minder dan 21 jaar. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens stelt hij dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker betoogt dat niet wordt gemotiveerd waarom er geen rekening gehouden wordt met het feit dat hij samen met zijn echtgenote een dochtertje heeft dat legaal in België woont en waarmee hij wenst samen te leven. Hij stelt dat gelet op deze gegevens hij, in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, tot verblijf kan gemachtigd worden, zelfs indien hij zich niet in een van de gevallen van artikel 10 van dezelfde wet bevindt. Verzoeker benadrukt in zijn repliekmemoirie dat hij de Belgische ambassade in Islamabad in kennis stelde van het feit dat zijn echtgenote in België bevallen was. Tevens stelt hij dat hij op het formulier waarmee hij een visum aanvraag niet verwees naar artikel 10 van de Vreemdelingenwet en het aan verweerder is om de juiste wetsbepaling toe te passen.

Verweerder stelt dat aan de wettelijke doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan is. Hij benadrukt verder dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in het kader van een visumaanvraag in functie van de echtgenote niet dient te motiveren betreffende de geboorte van een dochtertje en werpt op dat de geboorte van het kind hoe dan ook niet aan de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ter kennis is gebracht.

Uit het administratief dat door verweerder werd neergelegd blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op de hoogte was van het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote na hun huwelijk drie maanden samen in Pakistan verbleven en dat de echtgenote van verzoeker zwanger was toen zij naar België terugkeerde. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker niet expliciet de toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aanvoerde ter onderbouwing van zijn verzoek om in het bezit gesteld te worden van een visum type D.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 39*) wordt met betrekking tot de mogelijkheid om een visum te verkrijgen in functie van een in België verblijvende vreemdeling die niet voldoet aan de leeftijdsvereiste die vervat is in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet gesteld dat *“(h)et vastleggen van een minimumleeftijd om van de gezinshereniging tussen echtgenoten te kunnen genieten (niet) betekent (...) dat de buitenlandse echtgenoot vóór deze leeftijd niet naar België mag komen: de hereniging is niet langer een recht op basis van ontwerpartikel 10, §1, eerste lid, 4°; maar het zou nog wel kunnen zijn op basis van artikel 10, § 1, eerste lid, 1°; indien de door de bilaterale overeenkomsten vastgelegde voorwaarden vervuld zijn. Indien dit niet het geval is, zal de minister of diens gemachtigde de buitenlandse echtgenoot nog kunnen machtigen tot een verblijf in België, op basis van artikel 9 van de wet, indien er geen sprake is van misbruik. In dit verband kan het bestaan van een gemeenschappelijk kind een aanwijzing zijn dat er geen sprake is van misbruik.”*

De wetgever heeft gewenst dat huwelijk tussen twee derdelanders die de leeftijd van eenentwintig jaar niet bereikt hebben geen aanleiding zou geven tot een recht op een gezinshereniging en dit teneinde een betere integratie te bewerkstelligen en om gedwongen

huwelijken te voorkomen. De wetgever heeft anderzijds niet willen uitsluiten dat toch een verblijfsmachtiging zou toegekend worden aan de vreemdeling die gehuwd is met een regelmatig in België verblijvende niet-Unieonderdaan, die jonger is dan eenentwintig jaar, indien er geen sprake is van enig risico op misbruik. Door slechts aan te geven dat de echtgenote van verzoeker niet voldoet aan de leeftijdsvereiste die vervat is in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en niet te duiden waarom, ondanks het feit dat er een gemeenschappelijk kind is, geen verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet wordt toegestaan, wordt derhalve in voorliggende zaak niet voorzien in een afdoende motivering. Door uit te gaan van de veronderstelling dat in casu een toetsing van de door verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag aangebrachte gegevens aan de vereisten van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet volstond, wordt tevens een kennelijke beoordelingsfout begaan.

2.2. Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 januari 2009 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.